Mirketin
Teleskobu
Aysel Banu YAVUZAL

Mirketin Teleskobu

Aysel Banu YAVUZAL

Sıcak, altın renkli savanada, otların fısıldadığı, akasya ağaçlarının geniş dallarını yaydığı yerde, Milo adında küçük bir mirket yaşardı. Arka ayakları üzerinde dimdik durur, kum rengi tüyleri güneşte parlardı; vücudunda küçük yeşil bir çanta asılıydı. Milo parlak parçalar ve ilginç şeyler toplamayı çok severdi. Ama en çok da üstündeki gökyüzünü severdi.

Her akşam Milo en sevdiği düz kayaya oturur, gökyüzünün maviden pembeye, oradan da koyu mora dönüşünü izlerdi. Küçük ışıklar tek tek gözlerini açardı. "Yıldızlar," diye fısıldardı, koyu kahverengi gözleri kocaman açılmış halde. "Ne çok yıldız var. Keşke onları daha yakından görebilsem." Siyah burnuna dokunup uzun uzun düşünürdü.

En iyi arkadaşı boynuzgaga Hana süzülüp yanına kondu; parlak siyah beyaz tüyleri esintiyle dalgalanıyordu. Uzun, kıvrık sarı gagasında küçük bir dal parçası vardı ve kırmızı atkısı uçuşuyordu. "Hâlâ gökyüzünü mü izliyorsun, Milo?" diye sordu içtenlikle. "Her zaman," dedi Milo. "Hana, ya yıldızlara yakından bakabilseydik?"

Milo yeşil çantasını açıp nehir kenarında bulduğu eski, yuvarlak merceği çıkardı. "Bak! Bunu doğru tutarsak eşyalar daha büyük görünüyor!" Hana başını yana eğdi, parlak kehribar gözleri ışıldadı. "Öyleyse onu tutacak bir şey yapalım," dedi. "Bir yıldız-bakıcı! Bir... teleskop!" Milo o kadar yükseğe zıpladı ki ince kuyruğu kıvrıldı. "Evet! Hadi bir teleskop yapalım!"

Çubuklar toplayıp sağlam otlarla uzun, içi boş bir boru haline getirdiler. Milo parlak mika parçaları ve düzgün çakıl taşları buldu, akıllı patileriyle onları yerlerine yerleştirdi. Hana kanadıyla boruyu sabit tutarken Milo eski merceği ucuna itti. "Dikkatli ol," dedi Hana yumuşacık bir sesle. "Neredeyse... oldu!"

Teleskop sallandı. Yana devrildi. Yumuşak bir takırtıyla yere düştü. Milo'nun kulakları sarktı. "Çok sallanıyor," diye iç çekti. Hana çevresinde zıplayıp her yanını inceledi. "Çok sallanmıyor," dedi. "Sadece daha sağlam bir ayağa ihtiyacı var. Onu sabit tutacak çatallı bir dal bulalım." Milo sırıttı. "Benim göremediğimi hep sen fark ediyorsun!"

Arayıp tarayıp mükemmel çatallı dalı buldular; sağlam ve düzdü. Milo onu toprağa sapladı ve teleskobu üstüne dengeledi, Hana da kanadıyla onu sabit tuttu. "Şimdi geceyi bekleyeceğiz," dedi Milo, parmak uçlarında zıplayarak. Böylece beklediler; güneş yavaşça tepelerin ardına inerken böğürtlen paylaşıp şakalar yaptılar.

Sonunda gökyüzü karardı ve yıldızlar tek tek ortaya çıktı. "Önce sen bak," dedi Hana, kibarca geri çekilerek. Milo gözünü merceğe dayadı ve soluğu kesildi. "Ah! Hana! Yıldızlar ne kadar parlak! Sadece nokta değiller—pırıl pırıl parlıyorlar!" Neşeli, cıvıldayan bir kahkaha attı ve kuyruğu sevinçle kıpırdadı.

Sonra sıra Hana'ya geldi. Uzun sarı gagasını yaklaştırıp mercekten baktı. "Çok güzel," diye fısıldadı. "Karanlıkta asılı küçük fenerler gibi görünüyorlar." Sırayla baktılar, biri bitince öteki; her biri işaret edecek yeni bir yıldız buldu. "İşte bir tane! Bir de şurada!" diye bağırdılar, geniş gece göğünün altında birlikte gülerek.

Birden Milo donakaldı. "Hana," diye fısıldadı. "Şuraya bak. Parlak olanın yanında. Görüyor musun?" Hana yaklaştı. "Bir şekil," dedi yavaşça. "Daha önce hiç görmediğim bir desen." Dört yıldız eğri bir çizgi oluşturuyordu, üç yıldız da altlarında kanca gibi kıvrılıyordu. "Bunu kimse görmemiş," dedi Milo. "Bunu ilk biz bulduk!"

Hana kanatlarını çırptı. "Çabuk! Bunu hatırlamalıyız!" Gagasını Milo'nun çantasına daldırıp düzgün bir ağaç kabuğu çıkardı. Milo yanmış bir çubuk bulup dikkatle çizdi; nokta nokta, çizgi çizgi. "İşte," dedi. "Tam göründüğü gibi." Çizimi gökyüzüyle karşılaştırdılar ve tıpatıp uyuştu.

"Küçük bir soru işaretine benziyor," dedi Hana, kanadının ucuyla üzerinden geçerek. "Ya da rüyaları yakalayan bir kancaya," dedi Milo, ikisi de güldü. Gece rüzgârı otları hışırdattı ve tuhaf yeni desen, gülümsüyormuş gibi üstlerinde parıldadı. "Ona bir ad vermeliyiz," dedi Hana. "Ama belki yarın."

Milo kocaman bir mirket esnemesi yaptı. "Yarın," diye onayladı, "daha fazlasını ararız." Çizimlerini rulo yapıp yeşil çantaya güvenle koydular. Hana kırmızı atkısını boynuna sıkıca sardı. "Gökyüzü sürprizlerle dolu," dedi yumuşak bir sesle. "Ve onları birlikte bulacağız, tek tek yıldızları."

Milo Hana'nın sıcak tüylerine yaslandı, Hana da gagasını usulca onun omzuna koydu. Üstlerinde yıldızlar dökülmüş şeker gibi parıldıyordu ve buldukları küçük desen sanki sadece onlar için göz kırpıyordu. "Biliyor musun," dedi Milo uykulu uykulu, "yıldızlara bakmak harika. Ama bir arkadaşla yıldızlara bakmak çok daha güzel."

Hana başını salladı. "Bu, bütün gece söylediğin en doğru şey." Bir süre daha orada kaldılar, sessiz ve huzurlu, gökyüzünün yavaşça dönüşünü izlediler. Sonra teleskobun altına kıvrılıp yattılar, ağaç kabuğu çizimi aralarında güvenle duruyordu; parlak yıldızlar, eğri kancalar ve yarını bekleyen bütün harikaları düşleyerek.

Ve o geceden sonra Milo ile Hana düz kayaya tekrar tekrar geldiler. Her akşam yeni bir şey buldular—parlak bir küme, gezinip duran bir ışık, bir böceğe ya da bir taca benzeyen bir desen. Ama en sevdikleri hep ilkiydi: yan yana keşfettikleri o küçük kanca şekli. Öğrenmenin, diye anlaştılar, paylaşınca daha tatlı olduğunu.